

Жанрово хетерогенната същност на „Българска христоматия“, събирането в нея на „изящни“ с „приложни“ текстове може да се обясни не само с енциклопедизма, присъщ на XIX в. и в частност на българското обучение по словесност от онзи момент, но и със стремеж към създаване на единно семантично поле, в което „свободният“ художествен образ, от една страна, и образователната преднамереност, от друга страна, са впрегнати в постигането на обща цел: изграждане на модерно самосъзнание, съвместяващо националното с универсалното; формиране на културна идентичност, която позволява родната „самобитност“ да не се бои от среща с Другото, а, тъкмо обратното, да я желае заради богатия ѝ духовен ресурс, да черпи от него и да опложда традицията с хуманистични и граждански идеи от словесната класика на Западна Европа и Русия. Тоест двутомникът на Вазов и Величков е израз на идеята, да се конструира духовна самоличност, която, бидейки *българска*, да е сродена с *европейската* културна парадигма. Или: себетъждествеността, към която води христоматията, е свързана с отварянето на *Ние* към големите културни постижения на *Другите*.

Библиография. Бележки

- Андерсън, Б. Въобразените общности. – София.
Био-библиография на Иван Вазов. – София.
Български книги (1878–1944). – София.
Войников, Д. Ръководство по словесност. – Виена.
Галахов, Л. Русская христоматия. – Санкт-Петербург.
Геров, Н. Речник на българския език. Т. V. – Пловдив.
Дамянова, Р. Писмата в културата на Българското възраждане. – Шумен.
Даскалов, Р. Българското общество. Т. II. – София.
Иван Вазов. Библиография. Том II. – София.
Ериксън, Р. Идентичност. – София.
Иречек, К. Българската държава. – София.
Каравелов, Л. Нашата книжевност. // *Свобода*.
Каравелов, Л. Да превеждаме полезното и необходимото. // *Независимост*, 19 февр.
Кръстев, К. Беседа, казана в Елена на 17. VIII. 1905 г. // Сб. Българската критика за Иван Вазов. София.
Леже, Л. Литературното възраждане на българите. Прев. от френски М. Москов.
Лилова, Д. Варварите, цивилизованите и българите: дефиниции на идентичността в учебниците и печата (1830–1878). // Сб. Балканският XIX век. – София.
Маринов, Д. История на българската литература. – Пловдив.
Пешев, П. Периодическо списание на Българското книжовно дружество, № 11. Програма на предметите в трикласното училище 1881.
Радев, Ив. Другото лице на възрожденската литература.
Радев, Ив. Историография на българската възрожденска литература. // Радев, Ив. История на българската литература през Възраждането. – Велико Търново.
Речник на чуждите думи в българския език. – София, 1978.
Рилски, Н. Христоматия славянского языка. – Константинополь.
Ставрев, К. Литературно-художествени сборници и антологии. 1878–1944. – София.
Странджева, А. Времето-пространствени представи от възрожденската христоматийно-дидактична книжнина. – Пловдив.